

תת"ע 4142/12/20 - מדינת ישראל נגד אוזן בר דוד

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4142-12-20 מדינת ישראל נ' אוזן בר דוד

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

אוזן בר דוד

הכרעת - דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען שכאשר נהג הנאשם במכונית בכביש מס' 20 ק"מ 26 מדרום, מחלף שבעת הכוכבים, נהג הוא עפ"י הטענה בלא זהירות בכך שעקף שני כלי רכב בצורה מסוכנת וכמעט גרם תאונה וזאת בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר במיוחס לו ולפיכך נקבע והתקיים דיון הוכחות.

יוער כי באשר לחומר הראיות, הנאשם ציין כי הוא מוכר לו (ראה עמ' 3 שורות 20 עד 25 לפרוטוקול מיום 21/6/21) וכן ראה דברי התובעת (בעמ' 1 שורות 15-16 לפרוטוקול מיום 04/01/21).

מטעם התביעה העיד בדיון ההוכחות השוטר מר אמיר עבוד (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת.1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר אוזן בר דוד (ע.ה.1).

מסקנתי בעקבות מתן הדעת למכלול שהובא בפני הינה שהתביעה הוכיחה כנדרש את שיוחס לנאשם, דהיינו נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא מצאתי שנסתר בדרך כלשהי שלשטר היתה תצפית קרובה, טובה ונטולת הסתרה אל עבר התנהלות הנאשם עם רכבו על הכביש.

השוטר תיאר בדו"ח ת/1 כיצד ראה שהנאשם, אשר נע בקרבתו המידית של השוטר (נתיב ליד נתיב), מזגזג בין הנתיבים, משתולל ונע במהירות. השוטר תיאר שהנאשם "נדבק" אל כלי רכב אחרים ואף גרם לרכב שנעקף על ידו לכמעט תאונה.

השוטר ציין בדו"ח כי לא היתה הפרעה בשדה הראיה שלו וכי גם מזג האוויר היה נאה וכי היה זה אור יום. (האירוע התרחש בשעה 15:18).

הנאשם קשר את עצמו לאירוע בכך שציין שאכן, לשיטתו, התרחשה סיטואציה שבה הוא חש לפי דבריו מצוקה במהלך נסיעתו וזאת בשל רכב אחר שנסע לדבריו כאשר הוא (אותו נהג) לוחץ מידי פעם על הבלם כי אולי "התעסק" עם משהו, לטענת הנאשם, וכי כלי רכב נוספים גם היו מימינו ומאחוריו.

הנאשם תיאר כי הוא הרגיש לדבריו שנוצר מצב (ציטוט): "אין לי שליטה בו כי אני מוקף מכוניות ונתון להחלטת נהגים אחרים", ולכן יצא לדבריו לעקיפה ואז לדבריו חזר ימינה. (מתוך עדות הנאשם בעמ' 4 שורות 23 - 32 לפרוטוקול).

הנאשם הוסיף וציין כי לדעתו השוטר לא ראה את התמונה הכוללת אלא ראה (ציטוט): "רק את התוצאה של התגובה שלי שהתאמתי עצמי לסיטואציה כדי למנוע תאונה וסיכונים" (מתוך עדות הנאשם בעמ' 4 סיפא לפרוטוקול).

ובכן, ראשית כאמור, הנאשם קושר את עצמו לאירוע. במילים אחרות - הנאשם מכיר בכך שהיה אירוע אך סובר שהשוטר ראה רק חלק של האירוע ולא את התמונה הכוללת של האירוע. ייאמר אם כך שהשוטר לא טעה בזיהוי הרכב המדובר באירוע ובעיכובו של הרכב הרלבנטי.

ולגוף האירוע, לא מצאתי שנסתר שהשוטר כן ראה את התמונה הכוללת של האירוע.

לא נסתר שהשוטר היה כאמור בתצפית קרובה ומתמשכת.

הסתבר שהנאשם כלל לא ראה את הניידת בשום שלב אלא רק לראשונה בעת אשר בה כבר הורה לו השוטר לעצור לאחר האירוע.

במילים אחרות - הנאשם איננו יכול להעיד על מיקום הניידת בעת האירוע (שהרי כלל לא ראה אותה).

התגובה שנרשמה על אתר מפי הנאשם היתה כדלקמן: "בבקשה אתה צודק אני נהג זהיר והרכב שנסע מולי כל הזמן בלם."

הנאשם לא חקר כלל את השוטר בבית המשפט אודות דבר התגובה הנ"ל שנרשמה מפיו כאמור על כי ציין הוא בפני השוטר על אתר שהשוטר צודק .

הנאשם טען , רק בחקירתו הנגדית, כי הוא לא אמר לשוטר שהוא צודק.

עם זאת, הוסיף והעיד הנאשם: "יכול להיות שאמרתי שהוא צודק מזה שהחליט לעצור אותי כי הוא שוטר יש לו זכות לעצור אותי" (דברי הנאשם בעמ' 5 שורות 20-21 לפרוטוקול).

בכל הכבוד , אני מתקשה לקבל את גרסת הנאשם בהקשר זה על כי הוא רק בחר לציין בפני השוטר הכרה בזכויות עיכוב כלליות הנתונות לשוטר.

כאמור, הנאשם לא חקר בבית המשפט את השוטר בקשר עם התגובה שנרשמה מפיו על אתר ולמעשה גם אישר הנאשם בסופו של יום שאכן יכול להיות שכך היתה תגובתו.

ניכר בעיני שהשוטר כתב באופן אובייקטיבי את הדו"ח וכן גם את התגובה ששמע מפי הנאשם על אתר, שהרי ניכר שהשוטר גם הקפיד לרשום את דברי הנאשם על כי לדבריו הוא נהג זהיר וגם הקפיד לרשום את טענת הנאשם שהרכב שלפניו " כל הזמן בלם".

הנאשם ציין בעדותו בבית המשפט כי (ציטוט) : " בעת ההתמזגות, זה גם נתיב האצה, והייתי אמור להאיץ, הנהג שלפני, וגם ציינתי זאת בקבלת הדו"ח, לחץ כל הזמן על הברקס, לא יודע במה התעסק, גרם לי לשמור מרחק ולהאט את קצב נסיעתי..." (עדות הנאשם בעמ' 4 שורות 21-27 לפרוטוקול).

ובכן, אסביר לנאשם כי בנתיב שנועד להשתלבות ולהתמזגות אין בהכרח חובה תמיד להאיץ אלא יש להשתלב שכן לא בכל מקרה דווקא האצה היא המתבקשת בנסיבות נתונות . הדבר הרי הוא תלוי נסיבות. בעומס תנועה כפי שהנאשם עצמו תיאר שהיה מכל צדדיו, אין בהכרח דווקא לנקוט האצה ובוודאי לא עקיפה מסוכנת אגב זיגזוג מהיר ומסוכן בין מכוניות אחרות.

ואם טוען הנאשם שהרכב שהיה לפניו גרם לו לשמור מרחק , הרי ששמירת מרחק היתה נחוצה .

ואם טוען הנאשם שהרכב שהיה לפניו גרם לו להאט את קצב נסיעתו , הרי שהפתרון לכך איננו צריך להתבטא בנהיגה מהירה , הידבקות לרכב אחר, זיגזוג בין כלי רכב אחרים והשתוללות.

הנאשם תיאר בעדותו, בכל הכבוד, סיטואציה שגרתית למדי שבה מימינו ומאחוריו גם כן יש מכוניות ולפניו יש רכב שאיטי ממנו.

אין בתיאור זה כל אינדיקציה למצב קיצוני כפי שניסה הנאשם להציגו אלא ניכר שמדובר במצב רגיל בכבישי ישראל - מצב שבו יש תנועה לגיטימית ומכיוונים ובנתיבים שונים.

ככל שהרכב שלפני הנאשם נע לדברי הנאשם באיטיות שאיננה הולמת את מהירותו שלו בנתיב ההשתלבות (וניכר שמנוגדת לתפיסת הנאשם על כי יש תמיד חובת האצה) אזי פתרונו של הנאשם כנהג יתכן שהיה צריך להיות להמשיך לשמור מרחק, ולבטח לא פתרון של נסיעה מהירה אגב זיגזוגים והשתוללות, אלא תחת אלה - השתלבות זהירה.

העובדה שהנאשם טוען כי "זה נתיב האצה" ו "הייתי אמור להאיץ" מחזקת בעיני גם את טענת השוטר על כי נהיגתו של הנאשם היתה מהירה. ולכשנוהגים מהר במקום שבו אליבא דגירסת הנאשם עצמו יש תנועה אשר חלקה איטית אזי התוצאה היא שהנהג הממהר צריך להתמודד עם השלכות מהירותו ביחס לכלי רכב שפחות מהירים ממנו וכאן ניכר שעשה זאת הנאשם באמצעות זיגזוג וסיכון כלפי כלי רכב אחרים וזאת כפי שתיאר השוטר בדו"ח.

לא נסתר שהשוטר שמר על קשר עין רצוף בכל עת.

לאחר כל אלה, בהסתמך על עדות השוטר, ואף לאחר ששמתי לנגד עיני שעדות יחידה מטעם התביעה מצויה בפני וגם ראייה יחידה, אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 19.7.21, במעמד הצדדים